

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 8/08-12

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 10. januára 2008 predbežne prerokoval sťažnosť Š. B., P., zastúpeného advokátom JUDr. J. G., Z. vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 46 ods. 1, čl. 48 ods. 2 a čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky a práv podľa čl. 6 ods. 1 a 3 písm. d) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Nové Zámky v konaní vedenom pod sp. zn. 2 T 116/06 a jeho rozsudkom zo 7. decembra 2006 a postupom Krajského súdu v Nitre v konaní vedenom pod sp. zn. 3 To 7/2007 a jeho rozsudkom z 21. marca 2007 a takto

rozhodol:

Sťažnosť Š. B. odmieta.

Odôvodnenie:

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 21. mája 2007 doručená sťažnosť Š. B., P. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátom JUDr. J. G., ktorou namietal porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1, čl. 48 ods. 2 a čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práv podľa čl. 6 ods. 1 a 3 písm.

d) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Nové Zámky (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 2 T 116/06 a jeho rozsudkom zo 7. decembra 2006 (ďalej len „rozsudok okresného súdu“) a postupom Krajského súdu v Nitre (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 3 To 7/2007 a jeho rozsudkom z 21. marca 2007 (ďalej len „rozsudok krajského súdu“).

V úvode svojej sťažnosti sťažovateľ poukazuje na to, že rozsudok krajského súdu bol vyhlásený 21. marca 2007, a nie 20. marca 2007, ako je nesprávne uvedené v písomnom vyhotovení rozsudku. Preto tento dátum vyhlásenia rozsudku (21. marec 2007) zachoval aj ústavný súd.

Zo sťažnosti a z príloh vyplýva, že sťažovateľ bol rozsudkom okresného súdu uznaný za vinného

- zo spáchania trestného činu pytliactva podľa § 181d ods. 1 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. účinného do 31. decembra 2005 na skutkovom základe, že „*dňa 24. 02. 2004... bol pristavený na motorovom vozidle... policajnou hliadkou, kedy počas kontroly boli nájdené vo vozidle zbraň... a 1 kus bez povolenia ulovený zajac poľný, ktorý mal priestrel krku, pričom ulovením tejto zveri bola pre poškodenú Poľovnícku spoločnosť Z... spôsobená škoda... vo výške cca 2.500,- Sk*“ (ďalej len „skutok č. 1“);

- zo spáchania pokusu trestného činu krádeže podľa § 8 ods. 1 Trestného zákona k § 247 ods. 1 a 4 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. účinného do 31. decembra 2005 na tom skutkovom základe, že „*dňa 14. 07. 2003... na špecializovanej farme na produkciu pernatých dravcov na poľovné – lovecké účely zaoberajúcej sa sokoliarstvom v blízkosti mesta T... v D., sa pokúsil odcudziť samca sokola loveckého, strieborného patriaceho poškodenej J. P. – P. tak, že sa ho snažil prilákať a odchytiť pomocou vyrobenej vábničky – v tvare potkana zelenej sklopky na manuálny pohon so sieťou, v ktorej bola návnada, čo sa mu však nepodarilo, pretože bol pri čine vyrušený a týmto svojím konaním spôsobil poškodenej J. P. – P. škodu vo výške 181.000,- Sk*“ (ďalej len „skutok č. 2“);

- Sťažovateľovi bol uložený trest odňatia slobody v trvaní jeden a pol roka s podmieneným odkladom na skúšobnú dobu v trvaní troch rokov. Zároveň bol sťažovateľ zaviazaný k náhrade škody v sume 2 500 Sk poškodenému zo skutku č. 1.

Na základe sťažovateľom podaného odvolania krajský súd rozsudkom zrušil rozsudok okresného súdu vo výroku o vine v bode 2 (skutok č. 2) a vo výroku o treste a sám rozhodol v časti zrušených výrokov. Krajský súd rozhodol rovnakým výrokom o treste ako okresný súd a v zrušenom bode 2 rozsudku okresného súdu rozhodol obdobne ako okresný súd len pri vymedzení skutku č. 2, z ktorého sťažovateľa uznáva za vinného, označil za poškodeného A. P. namiesto okresným súdom označenej poškodenej J. P. - P.

Sťažovateľ namietal porušenie Trestného zákona, ako aj Trestného poriadku vo vzťahu k postupu a rozsudku okresného súdu a krajského súdu vo veci skutku č. 2, ktorého sa mal sťažovateľ dopustiť v D.

Namietal, že vedenie trestného konania voči nemu pre tento skutok pred orgánmi Slovenskej republiky a podľa práva Slovenskej republiky bolo neprípustné. Poukázal na to, že *„Skutok, ktorého sa... dopustil v D. nebol v D. považovaný za trestný čin, preto nebol v D. ani ako trestný čin vyšetrovaný, ale len bol spísaný zápis, ktorý na žiadosť J. P. - P., ktorá v trestnom konaní vystupovala ako poškodená bol preložený a jej prostredníctvom postúpený orgánom činným v trestnom konaní v SR... v konaní pred súdmi nebolo zdôvodnené, podľa akých zmlúv medzinárodného práva alebo medzi SR a D. bol tento skutok (skutok č. 2 rozsudku okresného súdu, resp. skutok v rozsudku krajského súdu; pozn.) stíhaný na Slovensku podľa slovenských zákonov, pretože v tomto prípade neboli splnené podmienky stanovené v § 18 Trestného zákona, ktorý určuje pôsobnosť trestných zákonov Slovenskej republiky v prípade, ak slovenské orgány prevezmú od orgánov cudzieho štátu trestné stíhanie občana Slovenskej republiky pre trestný čin spáchaný v cudzine, čo však v tomto prípade nebolo vykonané. S touto skutočnosťou, dôležitou pre prípustnosť trestného stíhania sa nevysporiadali ani oba konajúce súdy. Napriek tomu, že túto námietku vznášal viackrát obhajca sťažovateľa na súde I. stupňa a aj v záverečnej reči a tiež aj v písomnom odvolaní. Tým bol vo viacerých ustanoveniach porušený zákon a to*

Trestný zákon v ustanoveniach o jeho pôsobnosti, Trestný poriadok v ustanoveniach § 2 odsek 1“.

Sťažovateľ ďalej namietal, že okresný súd „napriek viacerým návrhom obhajoby nezabezpečil dôkazy potrebné na preukázanie, kto je poškodeným,... výšky spôsobenej škody... Bolo... nevyhnutné aj pre znalca poznať dôkazy a to doklady o chove vtákov... Bez týchto dokladov znalec mohol stanoviť len nejakú fiktívnu cenu a nie stanovenú hodnotu konkrétneho vtáka v chove, odkiaľ mal byť odcudzený... Teda nevykonaním navrhovaných dôkazov nemohol byť riadne zistený skutočný stav a správna kvalifikácia činu...

Tým bol porušený zákon, Trestný poriadok v ustanovení § 2 odsek 10).

V konaní pred súdom nebol vypočutý poškodený A. P. napriek tomu, že obžalovaný na jeho výsluchu trval a naopak, pretože sa sám na dožiadanom výsluchu vyjadril, že mu škoda spôsobená nebola a ani škodu si neuplatnil... Týmto postupom došlo k porušeniu zákona, Trestného poriadku v ustanovení § 2 odsek 18 a odsek 19“.

Okrem uvedeného sťažovateľ namietal aj všeobecné porušenie jeho procesných práv v priebehu konania vedeného okresným súdom a v súvislosti s tým uviedol: „V priebehu hlavného pojednávania pred okresným súdom bol voči sťažovateľovi ako obžalovanému porušovaný zákon - Trestný poriadok v ustanovení § 34 odsek 1, ktorý dáva právo obvinenému radíť sa s obhajcom v konaní pred súdom a na zabezpečenie tohto práva obvineného na obhajobu Spravovací a kancelársky poriadok... vydaný Vyhláškou MS SR pod č. 543/2005 Z. z. v Prílohe č. 7 časť II. umožňuje obvinenému sedieť vedľa svojho obhajcu, čo však konajúca sudkyňa nepripustila a odmietla aj napriek výslovnej žiadosti obhajcu.“

Vo vzťahu k namietanému postupu krajského súdu sťažovateľ uviedol: „Krajský súd v Nitre ako porušiteľ práv sťažovateľa neodstránil nedostatky v konaní a nepovažoval porušenia zákona za dôvody zmeny napadnutého rozhodnutia, tak došlo ku schváleniu protiprávneho konania a porušovania zákona proti sťažovateľovi.“

Podľa sťažovateľa týmto došlo k porušeniu jeho práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, práva na obhajobu podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, práva podľa čl. 50 ods. 3 ústavy a práv podľa čl. 6 ods. 1 a 3 písm. d) dohovoru.

Sťažovateľ ústavnému súdu navrhol vysloviť porušenie ním označených práv rozsudkom okresného súdu a krajského súdu, zrušiť rozsudok krajského súdu a vrátiť mu vec na ďalšie konanie a priznať mu nárok na úhradu trov konania pred ústavným súdom.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z.z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

V čl. 127 ods. 1 ústavy je zakotvený princíp subsidiarity, ktorý znamená, že ústavný súd môže konať o namietanom porušení práv sťažovateľa a vecne sa zaoberať sťažnosťami

iba vtedy, ak sa sťažovateľ nemôže domáhať ochrany svojich práv pred všeobecným súdom. Namietané porušenie niektorého zo základných práv alebo slobôd teda automaticky nezakladá aj právomoc ústavného súdu na konanie o nich. Pokiaľ ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti fyzickej osoby alebo právnickej osoby zistí, že ochrany tohto základného práva alebo slobody, porušenie ktorých namieta, sa sťažovateľ môže domôcť využitím jemu dostupných a aj účinných právnych prostriedkov nápravy, prípadne iným zákonne upraveným spôsobom pred iným súdom alebo pred iným štátnym orgánom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku svojej právomoci na jej prerokovanie.

V súlade s princípom subsidiarity právomoc ústavného súdu poskytnúť ochranu základným právam a slobodám je daná iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy. Ústavný súd sa pri zakladaní svojej právomoci riadi zásadou, že všeobecné súdy sú ústavou povolané chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť. Preto je právomoc ústavného súdu subsidiárna a nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (m. m. IV. ÚS 236/07).

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti (návrhu) možno hovoriť predovšetkým vtedy, ak namietaným postupom orgánu verejnej moci (v tomto prípade okresného súdu v občianskoprávnom konaní) nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva, ktoré označil sťažovateľ, pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi napadnutým postupom tohto orgánu a základným právom, porušenie ktorého sa namietalo, ale aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán (všeobecný súd) porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takú možnosť reálne nepripúšťajú (IV. ÚS 16/04, II. ÚS 1/05, II. ÚS 20/05, IV. ÚS 55/05, IV. ÚS 288/05).

Sťažovateľ v petite sťažnosti namietal porušenie svojho práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, práva na obhajobu podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, práva podľa čl. 50 ods. 3 ústavy a práv podľa čl. 6 ods. 1 a 3 písm. d) dohovoru rozsudkom okresného súdu a rozsudkom krajského súdu v trestnom konaní vedenom proti sťažovateľovi ako obžalovanému.

Zákonnosť a ústavnosť postupu okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 2 T 116/06 a jeho rozsudok zo 7. decembra 2006 boli preskúmané v odvolacom konaní krajským súdom, ktorý rozhodol o odvolaní sťažovateľa svojím rozsudkom z 21. marca 2007.

Ústavný súd v súlade s princípom subsidiarity nie je oprávnený posúdiť v danom prípade vecnú nesprávnosť skutkových a právnych záverov uvedených v rozhodnutí okresného súdu, pretože to patrí do právomoci krajského súdu ako súdu odvolacieho.

Vzhľadom na existenciu dostupného a účinného právneho prostriedku nápravy vo vzťahu k porušeniu sťažovateľom označených práv rozsudkom okresného súdu je v tomto prípade v súlade s princípom subsidiarity vylúčená právomoc ústavného súdu na prerokovanie a rozhodnutie sťažnosti v tejto časti, a preto ju ústavný súd v súlade s § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie.

Z ústavnoprávneho hľadiska je relevantné len preskúmanie namietaného postupu a rozsudku krajského súdu.

Z obsahu sťažnosti vyplýva, že jej podstatou je sťažovateľom namietané porušenie ustanovení Trestného poriadku, a tým aj porušenie jeho označených práv v trestnom konaní vedenom proti nemu ako obžalovanému.

Sťažovateľ namietal najmä neprípustnosť trestného konania vedeného proti nemu orgánmi Slovenskej republiky podľa právneho poriadku Slovenskej republiky, a to z dôvodu, že skutku, ktorý mu bol kladený za vinu, sa dopustil ako občan Slovenskej republiky na území D. Podľa sťažovateľa v D. uvedený skutok nie je trestným činom. Uviedol, že s touto jeho námietkou sa v priebehu celého trestného konania nevysporiadali orgány činné v trestnom konaní a nevysporiadal sa s ňou ani krajský súd v rámci odvolacieho konania.

Ďalej sťažovateľ namietal, že v trestnom konaní neboli vykonané ním navrhnuté dôkazy, ktoré boli podľa neho nevyhnutné na objektívne ustálenie osoby poškodeného a samotnej výšky škody, a taktiež nebol vykonaný ním navrhovaný výsluch poškodeného pred konajúcimi súdmi.

Podľa sťažovateľa jeho právo na obhajobu bolo porušené aj tým, že v konaní okresného súdu mu nebolo umožnené konajúcim sudcom sedieť vedľa svojho obhajcu.

Ústavný súd po oboznámení sa s rozsudkom okresného súdu a s rozsudkom krajského súdu uvádza, že podľa jeho názoru sa krajský súd vysporiadal so všetkými námietkami sťažovateľa uvedenými v jeho odvolaní. Nezistil pritom žiadnu skutočnosť, ktorá by signalizovala svojvoľný postup krajského súdu, ktorý by nemal oporu v zákone. Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia naopak vyplýva, že sa zaoberal a vysporiadal s odvolacími dôvodmi sťažovateľa, nestotožnil sa však s nimi. Nevyhovenie odvolacím dôvodom ako ani vyslovenie iného právneho názoru, s ktorým sa sťažovateľ nestotožňuje, nie je možné považovať za odmietnutie spravodlivosti a nemôže viesť k záveru o porušení označených práv sťažovateľa.

Vzhľadom na tvrdenie sťažovateľa, že občan Slovenskej republiky, ktorý spáchal trestný čin v zahraničí, nepodlieha jurisdikcii Slovenskej republiky, krajský súd *„poukazuje na znenie ustanovenia § 17 ods. 2 písm. a) Trestného zákona, ktoré je vyjadrením zásady personality“*.

Ohľadne námietok sťažovateľa súvisiacich s dokazovaním krajský súd uviedol *„okrem prečítania výpovede poškodeného A. P. bol z konania uvedeného v bode 2 obžaloby usvedčený i výpoveďou svedka M.K... Rovnako... i zo svedeckej výpovede JUDr. M. P. je možné uskutočniť záver, že obžalovaný (sťažovateľ; pozn.)... sa pokúsil odchytiť a odcudziť sokola loveckého strieborného, ktorého vlastníkom bol A. P.“*

S námietkami k znaleckému posudku sa krajský súd vysporiadal takto: *„Námietky odvolateľa k nesprávne určenej hodnote predmetného dravca odvolací súd nepovažoval za*

opodstatnené ale iba ako prísne účelové, keďže sám obžalovaný za prítomnosti jeho obhajcu na hlavnom pojednávaní tento znalecký posudok žiadnym spôsobom nepripomienkoval.“

Ústavný súd preto konštatuje, že v rozsudku krajského súdu nie je možné ustáliť prvky arbitrárnosti, ktoré by spočívali v sťažovateľom namietanom porušení jeho práv v trestnom konaní a v nedostatočnom či nesprávnom vysporiadaní sa krajského súdu s odvolacími dôvodmi sťažovateľa proti rozsudku okresného súdu.

K námietke sťažovateľa o neprípustnosti trestného konania ústavný súd poukazuje na vymedzenie osobnej pôsobnosti Trestného zákona č. 140/1961 Zb. účinného do 31. decembra 2005 v § 18, ako aj na obdobné vymedzenie pôsobnosti Trestného zákona č. 300/2005 Z. z. účinného od 1. januára 2006 v § 4.

V zmysle uvedených ustanovení sa podľa slovenského právneho poriadku posudzuje aj trestnosť činu, ktorý mimo územia Slovenskej republiky spáchal občan Slovenskej republiky.

Pokiaľ ide o námietku sťažovateľa, že v konaní neboli vykonané ním navrhnuté dôkazy, ústavný súd poukazuje na judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva, podľa ktorej čl. 6 ods. 1 dohovoru zaručuje síce právo na spravodlivý proces, neupravuje však prípustnosť dôkazov alebo ich hodnotenie (A. B. v. Slovenská republika, rozsudok zo 4. marca 2003 a v ňom odkaz na ďalšiu judikatúru). Aj podľa stabilizovanej judikatúry ústavného súdu nie je súčasťou práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a ani základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy povinnosť vykonať dôkazy označené účastníkom konania (I. ÚS 75/96, II. ÚS 153/03). Procesný princíp voľného hodnotenia dôkazov v spojení so zásadou procesnej ekonomiky dovoľuje súdu vykonať len tie dôkazy, ktoré podľa jeho uváženia vedú k rozhodnutiu vo veci samej (napr. II. ÚS 218/00, IV. ÚS 182/04).

Vo vzťahu k porušeniu práva obvineného na obhajobu je potrebné uviesť, že podľa judikatúry ústavného súdu toto právo všetkým oprávneným osobám zaručuje, že budú mať

čas na prípravu obhajoby, že budú mať možnosť pripraviť si obhajobu a že svoju obhajobu budú môcť predniesť právne významným spôsobom buď osobne, alebo prostredníctvom svojho obhajcu. Uplatnenie práva na obhajobu nezaručuje oprávnenej osobe dosiahnutie takého rozhodnutia súdu, o ktoré sa usiluje pomocou obhajoby. Účelom tohto práva je poskytnutie príležitosti brániť sa obvineniu zo spáchania trestného činu (napr. II. ÚS 8/96).

Sťažovateľ namieta, že v dôsledku toho, že mu nebolo umožnené na hlavnom pojednávaní sedieť vedľa obhajcu, okresný súd „porušil jeho základné právo uvedené v čl. 50 ods. 3 Ústavy SR“ a následne sa s týmto odvolacím dôvodom nevysporiadal.

Podľa ústavného súdu postup okresného súdu, ktorým neumožnil sťažovateľovi sedieť v priebehu konania vedľa jeho obhajcu, nemožno bez ďalšieho považovať za také porušenie jeho práva na obhajobu, ktoré by dosiahlo ústavnoprávny rozmer, predovšetkým s prihliadnutím k ďalším okolnostiam tejto veci, keď sťažovateľ v konaní pred ústavným súdom nenamietal a ani nijako nepreukázal, že mu okresný súd znemožnil v priebehu konania pristúpiť k jeho obhajcovi a poradiť sa s ním napriek jeho žiadosti.

S ohľadom na tieto skutočnosti neprichádza teda ani do úvahy, aby ústavný súd namietaný postup okresného súdu a krajského súdu mohol po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie kvalifikovať ako porušenie označeného práva sťažovateľa.

Pokiaľ teda ide o námietky, ktoré sťažovateľ opísal vo svojej sťažnosti ako ťažiskové, a síce porušenie práva na spravodlivé súdne konanie postupom súdu, ústavný súd vzhľadom na uvedené konštatovanie pripomína, že podľa konštantnej judikatúry nie je zásadne oprávnený preskúmavať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmavať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (I. ÚS 13/00 mutatis mutandis II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 4/00, I. ÚS 17/01).

V tejto súvislosti ústavný súd poukazuje tiež na to, že obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nie je právo na rozhodnutie v súlade s právnym názorom účastníka súdneho konania, resp. právo na úspech v konaní (II. ÚS 218/02, resp. I. ÚS 3/97).

Z uvedených dôvodov ústavný súd podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde sťažnosť v časti smerujúcej proti postupu a rozsudku krajského súdu odmietol z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

Pretože sťažnosť bola odmietnutá, ústavný súd o ďalších nárokoch na ochranu ústavnosti uplatnených v sťažnosti nerozhodoval.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 10. januára 2008